

Arrest

nr. 293 138 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 juli 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2020 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Seh Padar, een dorp gelegen in het district Tagab, provincie Kapisa. U bent Pashtun van origine en werd geboren in het jaar 1997.

Uw familie was in het bezit van enkele gronden waarop voornamelijk granaatappels verbouwd werden. Af en toe hielp u de landbouwer met het irrigeren van de gronden. In uw regio was het door de overheid verboden om u op straat te begeven tussen 20u 's avonds en de 's ochtends vroeg. Deed u dit toch, riskeerde u doodgeschoten te worden.

Uw problemen begonnen op 21 maart 2019 (01/01/1398), een vier- of vijftal maanden voor uw vertrek. Die ochtend werd u door drie Talibanstrijders aangesproken toen u de boomgaarden aan het irrigeren was. Uw oom was op die moment waterpompen gaan halen. Twee van hen kende u: het waren dorpelingen. Ze vroegen u waarom u en uw gezin niet vaak naar de moskee gingen en waarom u zoveel vrees had door de overheid neergeschoten te worden, aangezien u wanneer dat gebeurde een martelarendood zou sterven. Op een bepaald moment vielen ze u aan, waarbij u verwondingen opliep aan hoofd en arm.. U werd gevonden door uw moeder en zus die u naar huis brachten en verzorgden. Hierna bleef u een periode thuis.

Een tijd later werd er een luchtaanval uitgevoerd op enkel Talibanstrijders in een huis in de buurt. Een drietal mensen kwamen om. De mensen uit de omgeving kwamen ter plaatse om te helpen met het ruimen van puin en het bergen van de doden. In de chaos die volgde, ontplofte een springtuig van de Taliban zelf. Ditmaal vielen er acht of tien doden, waaronder enkele van uw eigen dorpelingen. Uw oom en uzelf werden achteraf gebeld met de vraag om te komen helpen. Mogelijks waren het Taliban aan de telefoon. Jullie besloten echter niet in te gaan op de oproep. Enerzijds omdat uw oom wat ziek was, maar anderzijds ook omdat jullie bijkomende bombardementen vreesden.

Een tweetal maanden later, tijdens de ramadan, werd uw oom onderweg naar de bazar door de Taliban neergeschoten, volgens uw verklaringen omdat hij zou geweigerd helpen te helpen bij het incident enkele maanden eerder. Uiteindelijk werd hij door passanten naar het ziekenhuis in de bazar gebracht.

Op 16/08/2019 (25/05/1398) ontvingen jullie een brief van de Taliban waarin jullie bevolen werden je onmiddellijk aan te sluiten en de wapens op te nemen

Twee dagen na het krijgen van de brief vertrok u samen met uw broer en paternale oom uit uw dorp. Op 23/08/2019 (01/06/1398) verliet u uit Afghanistan. Via Iran en Turkije kwam u ongeveer drieënhalve maand later in Griekenland aan. In deze periode raakte u gescheiden van uw oom en broer. U zette uw reis voort en kwam uiteindelijk op 17/07/2020 in België aan. Op 17/09/2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat de Taliban achter jullie vertrek kwamen, hebben ze je familie uit huis gezet en hun gronden ingenomen. Uw familie verhuisde naar Tamir Bazar. Uw moeder en jongere broer zijn daarna nog meerdere keren aangevallen door de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. U reikt hiervoor verscheidene redenen aan. Een eerste daarvan is dat u en uw oom de Taliban weigerden te helpen bij het ruimen van lijken na een gevecht tussen de Taliban en de overheid. Tevens zijn jullie meerdere malen niet ingegaan op hun oproep de wapens voor hen op te nemen. Tot slot stelt u ook dat de Taliban u, omwille van uw vlucht naar het westen, bij terugkeer zouden beschouwen als een ongelovige.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4,

§2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u en uw oom door de taliban gevisieerd zouden zijn omdat jullie zouden hebben geweigerd om in te gaan op de vraag om mee te werken bij het ruimen van puin en het bergen van lijken. Uw verklaringen over dit voorval zijn immers op meerdere punten flagrant tegenstrijdig.

Zo blijkt dat u niet consistent bent in uw verklaringen omtrent de manier waarop uw oom verzocht werd zijn hulp aan te bieden. In eerste instantie verklaart u dat het net uw eigen oom was die u opbelde: "Vlak daarna belde mijn paternale oom mij op om mij te vragen om even te komen omdat er heel wat mensen gestorven waren en dat er mensen nodig waren om te helpen". (CGVS p. 24) Er zouden zich ook verscheidene dorpelingen van hen onder de doden bevinden en daarom, herhaalt u, vroeg "hij [uw oom] hem te komen helpen". (CGVS p. 25) Vrijwel meteen erna zegt u dat u een correctie wil aanbrengen en past u uw verklaring aan: u stelt dat zowel uw oom als uzelf op het moment van de feiten in huis aanwezig waren en dat jullie gebeld werden door 'andere mensen, mogelijks Taliban, om te gaan helpen'. Het feit dat u midden in het vertellen van uw verhaal uw verklaringen over deze gebeurtenis zo abrupt aanpast, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Het is immers niet geloofwaardig dat u zich in eerste instantie zomaar zou kunnen hebben vergist over waar uw oom was (bij u of elders) en wie er precies belde met de boodschap op te komen helpen (uw oom of 'mogelijks de taliban'). Het betreft hier een sleutelmoment in uw relaas: het is namelijk precies omwille van dat voorval, dat door de Taliban geïnterpreteerd werd als het weigeren van het verlenen van hulp, dat uw oom later neergeschoten zal worden, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit voorval in uw geheugen is geïmpreant.

Tevens geeft u in de 'aangepaste versie' initieel aan dat u en uw oom 'door andere mensen gebeld werden' en dat het 'mogelijks' over Taliban ging. Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u echter stellig dat uw oom gebeld werd door 'mawlawi H(...)' (CGVS p. 27), een persoon die u eerder aanduidde als zijnde de algemene leider van de Taliban in de regio en zelfs een soort van 'schaduwdistrictshoofd'. (CGVS p. 21) Opnieuw is het helemaal niet geloofwaardig dat u in eerste instantie verklaart dat uw oom werd opgebeld door 'waarschijnlijk de taliban' en dat u zou zijn vergeten dat uw oom door iemand met een dergelijke positie binnen de Taliban gecontacteerd werd. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede impliceert bovenstaande dat ook het volgende, door u aangehaalde, feit niet aannemelijk gemaakt is. U stelt namelijk expliciet dat uw oom werd neergeschoten omdat hij niet was ingegaan op de oproep van de Taliban om te komen helpen. (CGVS p. 28) Gezien het voorgaande element echter niet geloofwaardig geacht wordt, kan er bijgevolg geen sprake zijn van een oorzakelijk verband tussen het niet helpen van de Taliban en de aanval op uw oom.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen omtrent de door u op 16/08/2019 ontvangen dreigbrief, die de directe aanleiding voor uw vertrek zou zijn geweest, evenmin konden overtuigen. Om te beginnen brengt u de brief opnieuw in verband met de voorgaande feiten wanneer u stelt dat u en uw oom werden opgeroepen onmiddellijk de wapens op te nemen omdat jullie nooit eerder bereid waren hen te steunen en omdat jullie niet vaak naar de moskee zouden zijn geweest. (CGVS p. 25) Wat dit betreft, moet nogmaals worden benadrukt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw oom op een eerder tijdstip zouden zijn opgeroepen om de Taliban bij te staan.

Bovendien is het hoogst merkwaardig en weinig aannemelijk dat u het bestaan van de dreigbrief in zijn geheel niet vermeldde tijdens uw onderhoud op DVZ. Zeker omdat u zelf aangeeft dat u de brief, samen met de gewelddadige aanval op uw oom, als de enige concrete bedreigingen vanwege de Taliban beschouwt. (CGVS, p.25) Meer dan dat, de dreigbrief is de facto de laatste stap in het verloop van uw relaas. U en uw oom hebben jullie dorp dan ook twee dagen na het krijgen van de brief verlaten. Het betreft hier met andere woorden een cruciaal element in uw verhaal en in feite ook de uiteindelijke aanleiding van uw vlucht. Dat u de brief vergeet te vermelden is dus, zoals reeds aangegeven, niet aannemelijk. Het verloop van de feiten krijgt op DVZ bijgevolg een andere invulling: uw oom werd neergeschoten, raakte gewond en toen hij genezen was, besloten jullie te vluchten. U lijkt hier met andere woorden te impliceren dat de uiteindelijke keuze om op dat moment te vluchten uitsluitend ingegeven werd door de lichamelijke toestand van uw oom. Dit is duidelijk inconsistent met de versie van de feiten die u beschreef tijdens uw onderhoud op het CGVS. Wanneer hiermee geconfronteerd, kon u alleen maar zeggen dat u de brief op het moment van het onderhoud op DVZ niet in handen had. (CGVS, . p. 29) Het moge duidelijk wezen dat, gezien het zonet beschreven belang van de brief, dit geen afdoende verklaring

voor het niet vermelden van een dergelijk belangrijk feit vormt. Het is niet omdat u op het moment van het interview bij de DVZ geen bewijzen van een bepaald feit in uw verklaringen in handen hebt, dat er niet kan worden verwacht dat u spontaan de directe aanleiding voor uw vlucht uit het land zou vermelden.

Wat betreft de inhoud van de brief die u zou hebben ontvangen, kan het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures had, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormde van de rekrutering. De sociale structuur in Afghanistan bestaat uit het hoofd van de familie, die beslissingen neemt voor de familie en de stam of gemeenschap met leiders die beslissingen maken voor de hele gemeenschap. De Taliban probeerde de steun van lokale commandanten, de gemeenschap en de stamoudsten te verkrijgen. De beslissing om strijders te mobiliseren werd gemaakt door dorpsoudsten. Rekrutering gebeurde veeleer op groepsbasis dan individueel. Er werd beroep gedaan op familiale-en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering waren hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen waren, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurde. Gedwongen rekrutering door de taliban werd door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijvingen die je in het kader van jouw asiëlverzoek geeft over de manier waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven (een loutere dreigbrief met de boodschap dat u zich bij de taliban moet aansluiten), weinig kenmerken vertonen van de rekruteringsmethoden die blijkt uit de informatie, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen daaromtrent.

Voorts geeft u aan dat u omwille van uw verblijf in Europa bij terugkeer als ongelovige zal beschouwd worden. In het verlengde hiervan stelt u dat personen die Afghanistan ontvluchtten omdat ze door de taliban gezocht werden, bij terugkeer opgepakt en vermoord zullen worden. Tevens verklaart u echter expliciet dat mensen die het land ontvlucht zijn zonder dat ze door de taliban tot doelwit gemaakt werden bij terugkeer slechts een religieuze getuigenis moeten afleggen waarin ze aangeven nog steeds moslim te zijn. (CGVS, p. 30) Dit is echter een blote bewering.

U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Meer algemeen haalt u in uw geval haalt geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceAfghanistan2021.pdf>) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022 01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Het door u voorgelegde medisch document waarin melding gemaakt wordt van schotwonden in de onderbuik van uw oom wijzigt niets aan deze vaststelling. Zoals reeds vermeld, stelt u namelijk expliciet dat uw oom werd neergeschoten omdat hij niet was ingegaan op de oproep van de Taliban. (CGVS p. 28) Gezien het feit dat het voorgaande element echter niet geloofwaardig geacht wordt, kan er bijgevolg geen sprake zijn van een oorzakelijk verband tussen het niet helpen van de Taliban en de aanval op uw oom. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie bestaat en dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen.

Ook de voorgelegde taskara's van u en uw oom kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De taskara's bevatten immers enkel persoonlijke informatie die in deze beslissing niet wordt betwist.

Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande conclusie waarin gesteld wordt dat de dreigbrief zou volgen op feiten waar geen geloof aan gehecht kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoeker verzoekt primair om toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van een vrees voor vervolging door de taliban wegens (i) het behoren tot de sociale groep van de jonge mannen in Afghanistan (een vrees voor rekrutering) en (ii) het behoren tot de sociale groep van “verwesterde jonge Afghanen” en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (een vrees in verband met verwestering).

Wat betreft zijn vrees voor rekrutering door de taliban, meent verzoeker dat de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Hij stelt dat hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde en dat die vragen soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel. Hij is verder van mening dat hij een coherent relaas heeft uiteengezet, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. In geval er nog onduidelijkheden zouden bestaan, meent verzoeker dat hetzij verder onderzoek nodig is, hetzij hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing aangaande het moment waarop zijn oom door de taliban zou zijn verzocht hulp te bieden, aangaande het feit dat zijn oom zou zijn neergeschoten omdat hij niet op de oproep van de taliban was ingegaan, aangaande zijn verklaringen omtrent de gekregen dreigbrief en aangaande de inhoud van deze brief, te weerleggen.

Wat betreft de door hem aangehaalde vrees in verband met verwestering, licht verzoeker toe dat hij al sinds juli 2020 in België verblijft en Afghanistan in augustus 2019 heeft verlaten. Hij wijst erop wel te hebben verklaard dat Afghanen die nog nooit het doelwit van de taliban waren geweest bij hun terugkeer naar Afghanistan moesten aangeven dat zij nog steeds moslims waren. Hij betoogt in de eerste plaats dat hij heeft aangetoond dat hij reeds het doelwit van de taliban was en dat hij om die reden, in combinatie met zijn vermeende verwestering/europeanisering het risico loopt om te worden gedood. Hij geeft in de tweede plaats aan dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud niet over alle objectieve informatie beschikte betreffende het lot van jonge Afghanen die uit Europa terugkeren en als verwesterd worden beschouwd en wijst erop dat het verslag “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van Nansen van oktober 2021 in dit verband waardevolle inzichten biedt. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting onder verwijzing naar rechtsleer, rapporten en rechtspraak besluit verzoeker dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden ertoe leidt dat hij moet worden erkend als vluchteling.

Verzoeker vraagt subsidiair dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat op omstandige wijze in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Kapisa, onder verwijzing naar rechtsleer, rapporten en rechtspraak, en betoogt daarbij dat de analyse van de commissaris-generaal voorbarig is gelet op het vermeende gebrek aan voldoende nauwkeurige en actuele informatie. Tot slot gaat verzoeker nog in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij verwijst naar persartikels, rapporten en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.1.3. Bij het verzoekschrift wordt volgende inventaris gevoegd van de bronnen waarnaar wordt verwezen:
“1.Landinfo, “The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban”, 29 juni 2017, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>.
2.EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>.
3.EASO – Country Guidance : Afghanistan, juni 2018, beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>.

- 4.Nansen, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek", oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.
- 5.UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.htm> .
- 6.UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.htm> .
- 7.UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-internationalprotection.html>.
- 8.UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-internationalprotection.htm>.
- 9.Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr 5.
- 10.UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html.
- 11.EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>.
- 12.Bv. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>.
- 13.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf.
- 14.Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf.
- 15.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf.
- 16.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf.
- 17.N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/youngafghans-returning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>.
- 18.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf.
- 19.UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842.
- 20.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf.
- 21.C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", Forced Migration Review 2013, (62).
- 22.InfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=f b.
- 23.Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", j a n u a r i 2 0 1 9, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf.
- 24.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>.
- 25.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", Asylmagazin 2019, (276).

- 26.C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016.
- 27.UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>.
- 28.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf.
- 29.B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviant-beliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>.
- 30.UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
- 31.UNHCR Guidelines on International Protection, "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 mei 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/3d58de2da.pdf>.
- 32.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f-442155ca1249>.
- 33.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1).
- 34.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635).
- 35.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf.
- 36.NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationale-bescherming-van-Afgaanseverwesterde-vrouw.pdf>.
- 37.E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78).
- 38.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>.
- 39.N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, (36).
- 40.Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/the-fall-of-kabul-international-protection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
- 41.EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf.
- 42.OSAR, « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2019, beschikbaar op : https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/190912-afg-sicherheitslage-f.pdf.
- 43.Amnesty International, "Afghanistan 2019", beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2019/asie-pacifique-rapport-annuel-2019/article/afghanistan-rapport-annuel-2019>.
- 44.Human Rights Watch, "Civilians Are Losing the War in Afghanistan", 14 september 2018, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>.
- 45.HRW, "Afghanistan – Events of 2019", beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>.
- 46.EASO, "Afghanistan security situation : country of origin information report", January 2022, beschikbaar op: https://www.cg.ra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf.
- 47.UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17 augustus 2021, blz. 2-3, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,,,611a4c5c4,0.html>.
- 48.UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, blz. 2-3, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>.
- 49.EASO, "Afghanistan : country focus, January 2022, blz. 8-9, beschikbaar op : https://www.cg.ra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_country_focus_20220107.pdf.

50. European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions", November 2010, blz. 6-8, beschikbaar op : <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelines-final-version.pdf>.

51. EASO, "Afghanistan : security situation update", September 2021, blz. 100-102, beschikbaar op : https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_update_20210909.pdf.

52. M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016.

53. La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>

54. VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aan-alarmbel-over-afghanistan/>

55. La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, beschikbaar op <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,

56. La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, beschikbaar op <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terre-ce-nest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNY/>,

57. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appelcommunaute-internationale.html>

58. UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban », februari 2022, pp. 7-8, beschikbaar op : https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

59. RTBF, "Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime ", 9 februari 2022, beschikbaar op <https://www.rtb.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-lessignes-de-lancien-regime-10931196>.

60. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appelcommunaute-internationale.html>.

61. United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.

62. France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2021, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiers-menaces-par-le-retour-des-talibans-au-pouvoir_4739139.html."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 27 april 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland, met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2017, het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, en de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

2.2.2. Bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een Franse vertaling van een eerder neergelegde dreigbrief (stuk 1) en een Franse vertaling van een eerder neergelegde *taskara* (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts acht verzoeker de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit wat hieronder volgt (zie *infra*, onder nr. 2.3.3.), blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van vornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal dat hij en zijn oom door de taliban gevisieerd zouden zijn omdat zij zouden hebben geweigerd om in te gaan op de vraag om mee te werken bij het ruimen van puin en het bergen van lijken, aangezien zijn verklaringen over dit voorval op meerdere punten flagrant tegenstrijdig zijn, (ii) het bovenstaande impliceert dat ook het volgende door hem aangehaalde feit, met name het incident waarbij zijn oom zou zijn neergeschoten, niet aannemelijk is gemaakt, (iii) zijn verklaringen omtrent de door hem op 16 augustus 2019 ontvangen dreigbrief, die de directe aanleiding voor zijn vertrek zou zijn geweest, evenmin konden overtuigen, en (iv) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd en hij in gebreke blijft zulks *in concreto* aannemelijk te maken, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, en omdat (D) de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord omdat (i) hij en zijn oom zouden hebben geweigerd de taliban te helpen met het ruimen van lijken na een gevecht tussen de taliban en de (voormalige) overheid, (ii) zij tevens meerdere malen niet zouden zijn ingegaan op een oproep van de taliban om de wapens voor hen op te nemen, en (iii) de taliban hem, omwille van zijn vlucht naar het Westen, bij terugkeer als een ongelovige zouden beschouwen.

De Raad dient na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de commissaris-generaal vooreerst vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn oom met de taliban zouden hebben gekend omdat zij geweigerd zouden hebben in te gaan op de vraag om mee te werken bij het ruimen van puin en het bergen van lijken na een aanval.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing terecht op volgende inconsistentie in verzoekers verklaringen:

“In eerste instantie verklaart u dat het net uw eigen oom was die u opbelde: “Vlak daarna belde mijn paternale oom mij op om mij te vragen om even te komen omdat er heel wat mensen gestorven waren en dat er mensen nodig waren om te helpen”. (CGVS p. 24) Er zouden zich ook verscheidene dorpelingen van hen onder de doden bevinden en daarom, herhaalt u, vroeg “hij [uw oom] hem te komen helpen”. (CGVS p. 25) Vrijwel meteen erna zegt u dat u een correctie wil aanbrengen en past u uw verklaring aan: u stelt dat zowel uw oom als uzelf op het moment van de feiten in huis aanwezig waren en dat jullie gebeld werden door ‘andere mensen, mogelijks Taliban, om te gaan helpen’. Het feit dat u midden in het vertellen van uw verhaal uw verklaringen over deze gebeurtenis zo abrupt aanpast, komt de geloofwaardigheid van

uw verklaringen niet ten goede. Het is immers niet geloofwaardig dat u zich in eerste instantie zomaar zou kunnen hebben vergist over waar uw oom was (bij u of elders) en wie er precies belde met de boodschap op te komen helpen (uw oom of 'mogelijks de taliban'). Het betreft hier een sleutelmoment in uw relaas: het is namelijk precies omwille van dat voorval, dat door de Taliban geïnterpreteerd werd als het weigeren van het verlenen van hulp, dat uw oom later neergeschoten zal worden, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat dit voorval in uw geheugen is geïmpregeerd."

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van mening is dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij zich heeft gecorrigeerd "om zijn verklaringen te verduidelijken" maar dat hij niets tegenstrijdigs heeft verklaard. Verzoeker verklaarde initieel immers duidelijk als volgt: "*Vlak daarna belde mijn paternale oom mij op om mij te vragen om even te komen omdat er heel wat mensen gestorven waren en dat er mensen nodig waren om te helpen*" (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Met deze verklaringen, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker door zijn oom werd *opgebeld* met de vraag om te komen, is de uitleg in het verzoekschrift dat zowel verzoeker als zijn oom thuis waren en dat zijn oom, nadat hij door de taliban was opgebeld, verzoeker (mondeling) opriep om hem te zeggen dat zij moesten gaan helpen, niet verenigbaar. Met zijn betoog heft verzoeker deze tegenstrijdigheid niet op, noch biedt hij er een aannemelijke verklaring voor.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

"Tevens geeft u in de 'aangepaste versie' initieel aan dat u en uw oom 'door andere mensen gebeld werden' en dat het 'mogelijks' over Taliban ging. Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u echter stellig dat uw oom gebeld werd door 'mawlawi H(...)' (CGVS p. 27), een persoon die u eerder aanduidde als zijnde de algemene leider van de Taliban in de regio en zelfs een soort van 'schaduwdistrictshoofd'. (CGVS p. 21) Opnieuw is het helemaal niet geloofwaardig dat u in eerste instantie verklaart dat uw oom werd opgebeld door 'waarschijnlijk de taliban' en dat u zou zijn vergeten dat uw oom door iemand met een dergelijke positie binnen de Taliban gecontacteerd werd. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij betoogt dat toen hij verklaarde dat zijn oom door 'andere mensen, mogelijks de taliban' werd gebeld, hij bedoelde uit te drukken wat hij op dat moment tegen zichzelf zei, daar hij er op het moment van het telefoontje vanuit zou zijn gegaan dat het van de taliban kwam en pas later te weten zou zijn gekomen wie er achter dit telefoontje zat. Vooraleer hem de kans gegeven werd spontane verklaringen af te leggen over de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan, werd verzoeker erop gewezen dat hij plaatsen en personen waar mogelijk met hun volledige naam diende te benoemen. Van verzoeker mocht aldus worden verwacht dat hij de relevante feiten en de daarbij betrokken personen zo concreet mogelijk zou weergeven, en niet louter de gedachtegang of persoonlijke bedenkingen die hij daarbij had, temeer daar de desbetreffende passage een correctie inhield van eerdere verklaringen die derhalve als een verkeerde weergave van de feiten moeten worden beschouwd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24-25).

Gelet op voormelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, die door verzoeker niet worden weerlegd noch verklaard, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn oom daadwerkelijk door de taliban zouden zijn aangezocht om te komen helpen met het bergen van lijken na een aanval. Derhalve kan evenmin nog enig geloof worden gehecht aan de aanval op zijn oom, die blijkens verzoekers verklaringen in rechtsreeks verband staat met zijn vermeende weigering om hulp te bieden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op een ziekenhuisdocument dat zijn oom zou hebben ontvangen nadat hij op de spoedafdeling was opgenomen, waarvan hij een fotokopie voegt (stuk 3) en dat volgens hem als "*prima facie bewijs van de aangevoerde feiten*" moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker van dit document reeds een fotokopie heeft neergelegd tijdens de administratieve procedure (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1). Documenten kunnen niet op zichzelf worden beschouwd doch dienen steeds in samenhang met de afgelegde verklaringen te worden beoordeeld. Gelet op de hoger gedane vaststellingen blijft verzoeker in gebreke een oorzakelijk verband aannemelijk te maken tussen het niet helpen van de taliban en de aanval op zijn oom. Het neergelegde ziekenhuisdocument, dat zich niet uitspreekt over de omstandigheden of verantwoordelijken van de door zijn oom opgelopen verwondingen, kan daaraan niet remediëren. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat verzoekers verklaringen omtrent de door hem op 16 augustus 2019 ontvangen dreigbrief, die de directe aanleiding voor zijn vertrek zou zijn geweest, evenmin konden overtuigen.

Hierover motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht als volgt:

“Om te beginnen brengt u de brief opnieuw in verband met de voorgaande feiten wanneer u stelt dat u en uw oom werden opgeroepen onmiddellijk de wapens op te nemen omdat jullie nooit eerder bereid waren hen te steunen en omdat jullie niet vaak naar de moskee zouden zijn geweest. (CGVS p. 25) Wat dit betreft, moet nogmaals worden benadrukt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u en uw oom op een eerder tijdstip zouden zijn opgeroepen om de Taliban bij te staan.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift slechts naar de hoger door hem uiteengezette redenering volgens de welke de argumentatie van de commissaris-generaal geen stand houdt indien vaststaat dat de taliban op hem en zijn oom tevergeefs een beroep hebben willen doen. Te dezen kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker de hulpaanvraag van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

De commissaris-generaal kan tevens worden bijgetreden waar hij verder als volgt motiveert:

“Bovendien is het hoogst merkwaardig en weinig aannemelijk dat u het bestaan van de dreigbrief in zijn geheel niet vermeldde tijdens uw onderhoud op DVZ. Zeker omdat u zelf aangeeft dat u de brief, samen met de gewelddadige aanval op uw oom, als de enige concrete bedreigingen vanwege de Taliban beschouwt. (CGVS, p.25) Meer dan dat, de dreigbrief is de facto de laatste stap in het verloop van uw relaas. U en uw oom hebben jullie dorp dan ook twee dagen na het krijgen van de brief verlaten. Het betreft hier met andere woorden een cruciaal element in uw verhaal en in feite ook de uiteindelijke aanleiding van uw vlucht. Dat u de brief vergeet te vermelden is dus, zoals reeds aangegeven, niet aannemelijk. Het verloop van de feiten krijgt op DVZ bijgevolg een andere invulling: uw oom werd neergeschoten, raakte gewond en toen hij genezen was, besloten jullie te vluchten. U lijkt hier met andere woorden te impliceren dat de uiteindelijke keuze om op dat moment te vluchten uitsluitend ingegeven werd door de lichamelijke toestand van uw oom. Dit is duidelijk inconsistent met de versie van de feiten die u beschreef tijdens uw onderhoud op het CGVS. Wanneer hiermee geconfronteerd, kon u alleen maar zeggen dat u de brief op het moment van het onderhoud op DVZ niet in handen had. (CGVS, . p. 29) Het moge duidelijk wezen dat, gezien het zonet beschreven belang van de brief, dit geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van een dergelijk belangrijk feit vormt. Het is niet omdat u op het moment van het interview bij de DVZ geen bewijzen van een bepaald feit in uw verklaringen in handen hebt, dat er niet kan worden verwacht dat u spontaan de directe aanleiding voor uw vlucht uit het land zou vermelden.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het “algemeen bekend” is dat de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in slechte omstandigheden plaatsvinden (lawaaig, soms meerdere personen in dezelfde ruimte, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, enz.) en de verzoekers bovendien onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten beknopt samen te vatten, beperkt hij zich tot een algemene kritiek die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. Voorts licht verzoeker niet toe hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de DVZ hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijk relaas op zelfstandige en correcte wijze uiteen te zetten. Blijkens de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst werd het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen in het Pasjtöe en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 7, vragenlijst). Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe zijn eerste gehoor bij de DVZ verliep, antwoordde verzoeker: “Heel goed”. Hij bevestigde voorts dat hij er alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan uit de doeken had kunnen doen, dat zijn verklaringen na het interview in het Pasjtöe aan hem werden voorgelezen en dat deze correct waren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker thans suggereert dat het feit dat hij bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van de dreigbrief te wijten is aan de omstandigheden waarin het interview zou hebben plaatsgehad.

Waar verzoeker verder beklemtoont dat hij bij de DVZ niet over de dreigbrief had gesproken omdat hij deze niet in zijn bezit had en niet zeker was dat hij ooit het bestaan ervan zou kunnen bewijzen, dient te worden herhaald dat het enkele feit dat verzoeker deze brief toen nog niet in handen zou hebben gehad niet wegneemt dat van hem mocht worden verwacht dat hij er spontaan melding van zou hebben gemaakt, gelet op het evidente belang ervan in het geheel van zijn relaas.

Verzoeker geeft verder aan dat hij nu in het bezit is van voormelde dreigbrief nadat die door zijn familie naar hem werd gestuurd, doch deze niet aan de Raad kan voorleggen omdat hij geen beëdigd vertaler kan betalen en geen tijd heeft gehad om rechtsbijstand aan te vragen. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat hij reeds een fotokopie van deze brief heeft neergelegd op het CGVS, welke zich in het administratief dossier bevindt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4).

In zoverre verzoeker van oordeel is dat het loutere feit dat hij de dreigbrief niet vermeldde tijdens zijn onderhoud bij de DVZ niet volstaat om dit element als niet bewezen te beschouwen *"zolang het deel uitmaakt van een geloofwaardig, gedetailleerd en uitvoerig relaas dat door materiële bewijzen wordt gestaafd"*, dient te worden gewezen op volgende pertinente opmerkingen in de bestreden beslissing over de inhoud van deze brief:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures had, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormde van de rekrutering. De sociale structuur in Afghanistan bestaat uit het hoofd van de familie, die beslissingen neemt voor de familie en de stam of gemeenschap met leiders die beslissingen maken voor de hele gemeenschap. De Taliban probeerde de steun van lokale commandanten, de gemeenschap en de stamoudsten te verkrijgen. De beslissing om strijders te mobiliseren werd gemaakt door dorpsoudsten. Rekrutering gebeurde veeleer op groepsbasis dan individueel. Er werd beroep gedaan op familiale-en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering waren hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen waren, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurde. Gedwongen rekrutering door de taliban werd door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijvingen die je in het kader van jouw asielerzoek geeft over de manier waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven (een loutere dreigbrief met de boodschap dat u zich bij de taliban moet aansluiten), weinig kenmerken vertonen van de rekruteringsmethoden die blijkt uit de informatie, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verklaringen daaromtrent."

Uit lezing van bovenstaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk de bron van zijn informatie aanhaalt waar hij verwijst naar de informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name het rapport *"Afghanistan: Recruitment to Taliban"* van LandInfo van 29 juni 2017 (AD, stuk 6, 'Landeninformatie'). Door op selectieve wijze uit dit rapport alsook uit andere bronnen te citeren, weerlegt verzoeker geenszins de terechte conclusie dat de taliban in regel geen nieuwe leden onder rechtstreekse dwang rekruteren. Waar in de beschikbare informatie melding wordt gemaakt van gevallen van gedwongen rekrutering onder intern ontheemden (IDP's) of onder de bevolking van Kunduz toen de taliban de stad in 2015 tijdelijk innamen, blijkt sprake te zijn van een specifieke context die *in casu* niet aan de orde is. Voorts kan in de informatie worden gelezen dat de taliban in het verleden druk of dwang uitoefenden op de familie, de clan of het religieuze netwerk, doch deze handelswijze heeft geen uitstaans met de manier waarop de taliban volgens verzoeker in zijn geval zouden te werk zijn gegaan, namelijk door hem en zijn oom in een brief rechtstreeks op te roepen zich aan te sluiten onder bedreiging met gevolgen indien zij zouden weigeren. De verwijzing in dit verband naar het arrest van de Raad met nummer 219 891 van 16 april 2019 is niet dienstig nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaalde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker van mening is dat hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde, doch dat deze vragen soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel, beperkt hij zich tot een algemeen betoog dat hij op geen enkele wijze concretiseert of staakt met concrete voorbeelden. Wat verzoekers profiel betreft, blijkt uit zijn verklaringen dat hij tot zijn dertien of veertien jaar naar school is geweest en daarna voornamelijk hielp bij het irrigeren van de boomgaarden van zijn familie (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-16). Blijkens de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS werden er hem door de *protection officer* zowel open als gesloten vragen gesteld met betrekking tot zijn onmiddellijke leefomgeving in Afghanistan en de feiten en gebeurtenissen die hij aanhaalde ter ondersteuning van zijn verzoek, waarvan hij de inhoud en logica

correct begreep. Verzoeker werd er door de *protection officer* aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud tevens uitdrukkelijk op gewezen dat indien hij de vragen of de tolk niet goed begreep, hij dit onmiddellijk moest melden zodat eventuele problemen konden worden uitgeklaard (*Ibid.*, p. 3). Nergens kan uit verzoekers verklaringen blijken dat hij moeite had om de hem gestelde vragen te beantwoorden omdat deze te uitgebreid waren of niet aangepast waren aan zijn profiel. Verzoeker bevestigde overigens aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud dat alle vragen duidelijk waren en dat hij de tolk goed begrepen had (*Ibid.*, p. 31).

Nog daargelaten dat gelet op de gedane vaststellingen, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, bezwaarlijk kan volgehouden worden dat hij “*een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen*”, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Het argument dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden weerhouden, is derhalve *in casu* niet relevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst niet aannemelijk maakt.

De door verzoeker voorgelegde *taskara*'s van hem en zijn oom bevatten aanwijzingen met betrekking tot hun identiteit en herkomst, die *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 2 en 3).

De middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde vertalingen van voormelde dreigbrief (stuk 1) en verzoekers *taskara* (stuk 2) werpen geen ander licht op de hoger aangaande deze documenten gedane vaststellingen.

Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens een vrees aan om bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban als ongelovige te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in Europa. In zijn verzoekschrift geeft hij verder aan dat hij vreest als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij als sinds juli 2020 in België verblijft en Afghanistan in augustus 2019 heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human*

Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden

met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch nalaat deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van (inmiddels) drie jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds augustus 2019. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 22 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan, alwaar hij volgens zijn verklaringen school heeft gelopen en zijn familie hielp in de landbouw (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-16), gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van inmiddels drie

jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal netwerk in Afghanistan. Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familie in Afghanistan, blijkt uit zijn verklaringen dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan en tot 25 dagen vóór zijn persoonlijk onderhoud geregeld contact had met zijn familie (*Ibid.*, p. 12). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en verklaart een soennitische moslim te zijn (*Ibid.*, p. 5).

Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn daarvan geen indicaties. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker, die na zijn vertrek contact heeft gehad met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

In zoverre verzoeker tevens wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker meermaals verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa en/of de perceptie dat hij ongelovig zou zijn geworden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient volledigheidshalve nog te worden herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal netwerk in Afghanistan. Aan verzoekers verklaringen dat zijn ouders geen enkele inkomsten meer hebben sinds zij hun dorp en de granaatappelboomgaarden waaruit

zij een inkomen genereerden moesten verlaten, kan geen geloof worden gehecht in de mate dat verzoeker dit linkt aan zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat de taliban het huis en de gronden van zijn familie na zijn vertrek hebben ingenomen omdat hij en zijn oom niet waren ingegaan op hun oproep om hen te steunen. Nu hoger is komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers familie zich thans door toedoen van de taliban in een preciaire socio-economische situatie bevindt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 11, 25-26).

Waar verzoeker aanvoert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan een direct gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c)

van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 27 april 2023 neergelegde aanvullende nota).

In zoverre verzoeker de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten een "*Fact-Finding Mission*" naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad er opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT